

Panna Mária Kráľovná

Pápež Pavol VI. v apoštolskej exhortácii o mariánskej úcte o tomto sviatku hovorí: „Slávnosť Nanebovzatia má o osem dní svoje sviatočné predĺženie v pamiatke Panny Márie Kráľovnej. Vtedy nazeráme na tú, ktorá sedí po boku večného Kráľa, skvie sa ako Kráľovná a oroduje ako Matka.“ (Marialis cultus č. 6)

Sviatok Panny Márie Kráľovnej je novšieho dáta. Pre celú Cirkev ho ustanovil pápež Pius XII. na konci Mariánskeho roku 1954 (sto rokov od vyhlásenia dogmy o Nepoškvrnenom počatí P. Márie) encyklikou „Ad caeli Reginam“ z 11. októbra 1954. Avšak úcta Panny Márie ako Kráľovnej siaha hlboko do prvého tisícročia. Zreteľne ju takto oslavovali východní teológovia a cirkevní učitelia sv. Andrej z Kréty (660-740), carihradský patriarcha Germán (+733) a sv. Ján Damaský (650-750). V jednej homílii o Nanebovzatí („usnutí Bohorodičky“) sv. Andrej Krétsky hovorí: „Kráľovná všetkých veriacich národov (t. j. Cirkev) vedie dnes víťazoslávne s kráľovskou veľkoleposťou Kráľovnú ľudského pokolenia do nebeského kráľovského sídla, ktoré ju prijíma pred tvárou Kráľa všetkého, t. j. Boha.“ Sv. Ján Damaský poukazuje na dôvod tejto výsady; je ním Božie materstvo. „So všetkou spravodlivosťou a patričnosťou je Božou Matkou a Kráľovnou všetkého tá, ktorá bola služobníčkou a matkou Spasiteľa.“ A v homílii Nanebovzatia hovorí: „Boh ťa spas, Pani, ktorá si materskou vážnosťou získala moc nad Kráľom všetkého.“

Neskôr sa úcta k Panne Márii ako Kráľovnej ujala aj na Západe. V kňazskom breviári na tento sviatok je

ako druhé čítanie úryvok z homílie svätého biskupa Amadea (Amedea) Lausanského, ktorý žil v 11. storočí. Biskup Amadeus hovorí: „Patrilo sa, aby panenská Matka aj pre česť svojho Syna kráľovala najprv na zemi, a tak až potom slávne prijala nebo. Najprv sa stala známou tu dolu, aby potom vo svätej plnosti prenikla do výšin. Ako ju Pánov Duch prenášal od čnosti k čnosti, tak aj čoraz k väčšej sláve. Keď bola v tele, zakusovala prvotiny budúceho kráľovstva, a teraz vystupuje k Bohu v neopísateľnej vznešenosti a zostupuje k bližným v nevýslovnej láske...“

Pápež Pius XII. v r. 1954 stanovil sviatok Panny Márie Kráľovnej na 31. mája. Pritom nariadil, aby sa v ten deň každoročne konalo zasvätenie ľudstva Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Sám sviatok Nepoškvrneného Srdca P. Márie určil už desať rokov predtým - 4. mája 1944 - na oktávu sviatku Nanebovzatia, t. j. na 22. augusta. Úcta k Nepoškvrnenému Srdcu však jestvovala už od r. 1648 na podnet sv. Jána Eudesa. Liturgické texty tejto úcty dosiahli cirkevné odobrenie v r. 1668. Osobitný sviatok zaviedol pápež Pius VII. (1800-1823).

Liturgická reforma po Druhom vatikánskom koncile zmenila dátum slávenia obidvoch sviatkov: ľubovoľná liturgická spomienka Nepoškvrneného Srdca Panny Márie pripadá na sobotu po sviatku Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, kým spomienka Panny Márie Kráľovnej sa slávi týždeň po sviatku (liturgickej slávnosti) Nanebovzatia Panny Márie, t. j. 22. augusta.

Panna Mária Kráľovná

Ó, Pane, kráľ sa z Tvojej sily raduje, veľmi sa teší z Tvojej pomoci! Vyplnil si mu túžbu jeho srdca, neodoprel si žiadosť jeho úst.

Veď s požehnaním v ústrety si mu vyšiel, korunu zlatú na hlavu si mu položil. Prosil Ťa o život a dal si mu ho, dal si mu dlhý život, večné dni. Za svoju slávu ďakuje Ti, vážnosť a velebu si vložil na neho. Naveky si ho urobil požehnaným a z Tvojej prítomnosti radosť prší naň.

Lebo kráľ dúfa v svojho Pána, že skrze Jeho priazeň pretrvá. Že Tvojich nepriateľov nájde Tvoja ruka a neprajníkov Tvoja pravica. Ako pec ohníva sa zjavíš pred nimi, vo svojom hneve pohltíš ich, Bože, a ohňom stráviš ich. Zo zeme rod ich vykynožíš, spomedzi ľudí vyzbieraš ich potomstvo. Lebo zlé strojili oproti Tebe, úklady snovali, nadarmo však. Ty prinútiš ich na útek, keď svojím lukom namieriš im na tvár. Vstaň, Pane, zdvihni sa vo svojej sile! A my budeme sláviť Tvoju moc.

*Žehná Vás Vás duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Prvá kniha Žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Iný chlieb

Dnes je samozrejmosť, že predajne potravín ponúkajú niekoľko druhov chleba. Každý si môže vybrať: krájaný alebo vcelku, polovičnej veľkosti alebo celý, od rôznych výrobcov. Až nás to prekvapí, keď zbadáme na pultoch predajne iba jeden druh. Pýtame sa začudovane: „Iné nemáte?“

Pán Ježiš často hovorí o chlebe, ktorý „... jedli otcovia, a pomreli“. Celé generácie ľudí konzumujú chlieb, a nikomu to nestačilo nato, aby prežil na zemi až za horizont prirodzeného ľudského veku. Kvalitnými a výživnými potravinami si môžeme síce udržať vysoký štandard výkonnosti, no napriek tomu každého z nás čaká rozlúčka s týmto svetom. Priam nástojčivo sa vynára otázka, ktorú by sme adresovali Ježišovi: „Ty iný nemáš?“ A on vedel, že aj toto trápi dušu človeka, preto predchádza naše otázky uistením, že on je chlieb, ktorý zostúpil z neba, a kto ho bude prijímať, bude žiť naveky. Taký však nenájdeme na pultoch obchodov, ale na stole, ktorý je centrom liturgického eucharistického diania.

Vhod nám padne počuť Ježišovu výzvu pri udalosti záračného rozmnoženia chleba: „Usad'te ľudí!“ On berie na seba zodpovednosť za hladujúcich, on dáva najavo, že telesný chlieb je dôležitý, no chlieb z neba ešte viac. Tí, ktorí sa usadia, prijímajú status hosťa a dôverujú hostiteľovi, že nasýti a vyplní ich čisté túžby. Tak ako hľadáme „iný chlieb“ večných hodnôt a nachádzame ho jedine na oltári, tak hľadáme „iný chlieb“ aj v praxi bežného života. Hľadáme totiž vzťahy bez pretvácky, lásku bez sebeckva, obetu bez vypočítavosti, športový výkon bez doping, materiálnu prosperitu bez podvodov, vernosť zásadám bez kompromisov, zábavu bez hýrenia, potraviny z nekontaminovaných zdrojov, prácu bez zneužívania, vybavovanie na úradoch bez dlhého čakania, almužnu bez zbytočnej publicity, službu bez úplatku, záujem bez dotieravosti...

Kde by sme to všetko mali hľadať, ak nie na stole života kresťana?! Takýto chlieb životnej praxe chutí každému, hoci nie každý je odhodlaný na ňom pracovať. Čakáme ho od iných, seba však z času na čas dišpenzujeme. Eucharistický chlieb a chlieb praxe života podľa evanjelia tvoria neprekonateľný prostriedok na napredovanie k večnému životu. Tí, ktorí ho prijímajú, neuzrú smrť naveky. Všetci sme pre život stvorení a pre život aj umierame.

ŠTEFAN VITKO

Myšlienky Jána Pavla II.

Keď sa Boží Syn pre našu spásu stal človekom, vybral si rodinu, aby nám tak ukázal, že manželstvo a rodina sú súčasťou Božieho plánu spásy a majú významnú úlohu pre dobro človeka a ľudskej spoločnosti.

príhovor pred modlitbou Anjel Pána, 29. decembra 1991

Počúvajte Božie plány o rodine! Nedovoľte, aby vás vplyv prostredia alebo propagandy oddialil od zodpovednosti vytvárať okolo rodinného krbu pravú kresťanskú rodinu.

homília v Sao Tomé, Angola, 6. júna 1992

Darovať priateľstvo

Priateľstvo je najkrajší a najcennejší dar, je zmyslom všetkých darov, ktoré si ľudia dávajú. Dar, znak priateľstva môžeš pekne zabaliť. Priateľstvo však nechaj na slobode - ako motýľa, ktorý s ľahučkými krídelkami poletuje od srdca k srdcu. Keby si zabalil motýľa, už viac nevzlietne. Keď zabalíš priateľstvo, udusí sa.

Priateľstvo je slobodné, spontánne a bez postranných myšlienok. Keď kupuješ dar, aby si si niekoho zaviazal alebo si získal jeho úctu, priateľstvo umiera. Dar z priateľstva nie je nikdy veľký ani ťažký. Nezaťažuje, lebo ho nesú prúdy sympatie, ktoré spontánne tečú od jedného srdca k druhému.

Priateľstvo:

*V tvojom srdci žijú ľudia,
ktorí sú v ňom doma,
a ostajú tam bývať,
aj keď už budú mŕtvi.*

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše v 20.týždni cezročného obdobia (B)

20.VIII. pondelok

18.00 *Za farníkov*

21.VIII. utorok

18.00 *Za + Jozefa a Máriu Peškových*

22.VIII. streda

18.00 *Za + Michala Čajkoviča a manž. Angelu*

23.VIII. štvrtok

18.00 *Za + Jozefa a Helenu Grancových, syna Miroslava a dcéru Vierku*

24.VIII. piatok

18.00 *Za + Imricha a Veroniku Hájkových, deti a zaťov*

25.VIII. sobota

08.00 *Za farníkov*

14.00 *Sobášny obrad Němec a Ochabová*

Upratovanie kostola č.d. 52 – 75

26.VIII. 21.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 *Za + Jozefa a Annu Mičunekových a rodičov*
Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

20.VIII. pondelok	sv. Bernard, opát a učiteľ Cirkvi
21.VIII. utorok	sv. Pius X., pápež
22.VIII. streda	Panna Mária Kráľovná - spomienka
23.VIII. štvrtok	sv. Ružena Limská
24.VIII. piatok	sv. Bartolomej, apoštol - sviatok
25.VIII. sobota	sv. Ľudovít, sv. Jozef de Calasanz, kňaz

Existenčné minimum krásy

Bolo to na zámku Hirschbergu, vo vzdelávacom zariadení diecézy Eichstätt (v Bavorsku). Keď som šiel na prednášku, pohľad mi padol cez okno na zámocké nádvorie. Pred mojimi očami sa odohrala zvláštna scéna.

Po obidvoch stranách hlavného vchodu stoja dve smiešne barokové kamenné sochy: správca pivnice a správca kuchyne. Pred nimi istý návštevník pozoruhodného zámku dvíhal svojho chlapca, ktorý hladkal okrúhle líca kamenného pivničného správcu. Potom mu pršteky skĺzli po záhyboch šiat a keď chlapec zase stál na zemi, všimol som si, že je slepý.

Potom popri múre prešiel k vedľajšiemu vchodu, našmátral tam šnúru zvončeka, potiahol a zvonček zazvonil. Aj tu otec zdvihol chlapčeka do výšky a detské rúčky s dojemnou nežnosťou kĺzali po zvončeku. A keď bolo dieťa zase na zemi, jeho tvár žiarila nadšením... Čo zažil slepý chlapček? Krásu! Krása teda musí byť niečo, čo nadchýna a obšťastňuje ľudské srdce... niečo, čo rozjasní myseľ... niečo, čo sa približuje k túžbe hlboko v ňom tlejúcej... Áno, je to tak: Ľudský duch túži po pravde, vôľa by sa mala riadiť dobrom, ale jeho srdce túži po krásy.

Podľa Svätého písma túži človek po raji - či to vie, alebo nie - ako z hniezda vypadnuté vtáča túži naspäť do hniezda. Preto každé pravé umenie, či je to Mozart alebo Rembrandt, Goethe alebo Van Gogh, nie je nič iné ako stvárnená túžba. Preto človek nesadí v záhrade len šalát a zeleninu, ale aj klinčeky a orgován. Preto na stenách jeho izby nevisia len hodiny a teplomer, ale aj obrazy.

Rozum môže hútať, čo je podstatou krásy. Zmysly a duša vyznávajú: „Krása je.“ A s Paulom Claudelom, hovoria plní úcty a vďačnosti: „Nech je! Nech je!“

Prehltíme!

*Mojou najlepšou obranou proti všetkým intrigám a úskokom nepriateľa je duch radosti.
Sv. František z Assisi*

Tešiac sa z poludňajšieho slnka a poľných kvetov, ľahol si na lúku. No vtom tam už aj bol majiteľ pozemku, zúrivy sedliak, a s hnevom ho vyhnal.

Urazene sa zdvihol a šiel ďalej, hütajúc o tej hnevlivej príhode, takže bol čím ďalej tým namrzenejší, podráždenejší, zatrpknutejší. Mal pokazený celý deň.

To sa stalo Thomasovi Mannovi. Nuž, spisovateľovi to sotva možno vyčítať, lebo citlivosť je takpovediac domácnosťou jeho duše.

Ale pre nás, bežných spotrebiteľov každodenných príhod, neplatia také poľahčujúce okolnosti. My si veru nemôžeme dovoliť potkýnať sa na každom kamienku, hnevať sa pre každú bezočivosť, v každej nehode vidieť katastrofu.

A predsa sú medzi nami takí, a nie je ich málo. Kto sa pozrie do zrkadla, spozná jedného z nich, jedného spomedzi tých, ktorí nie a nie prestať zapárat' do nejakej nepodarenej veci, tak dlho zapárat', kým sa trečia plocha, pravdaže tá ich vlastná, celkom nezraní. No a potom pravdaže boli každý obyčajný dotyk. A hnev sa len zhoršuje.

Prehltíme tieto pilulky protivenstiev radšej

nerozhryzené. Alebo aj, ako sa to väčšinou odporúča v návodoch na použitie, prehltíme a zapíme vodou!

Drahocenné, ale nie drahé

Utešiť a potešiť, rozveseliť a obveseliť je to najlepšie, čo môže človek na tomto svete urobiť.

Adolf Kolpina

V istom románe od Bruce Marshalla je takáto veta:

„Biskup sa na tých dvoch zlovestne gániacich robotníkov láskavo usmial.“

Nuž, ako to asi mohlo vyzerať, si možno živo predstaviť, keď si pomyslíme na úsmev dobrého pápeža Jána XXIII. Škeriť sa dnes vedia všetci, čo stoja vo svetle verejného záujmu, počnúc Američanmi cez všetky rovnobežky a poludníky až po Rusov. No ako zriedkavo vidno láskavý, dobrotvivý úsmev! A ešte zriedkavejšie otcovský úsmev. Nejedna matka sa stala otcom bez toho, že by bol otcovský, ako aj nejedna matka prežila materstvo, ale materský cit nevyžaruje.

Pápež Ján XXIII. je presvedčivým príkladom toho, že otcovský cit je nezávislý od bytia otcom, ako aj nejedna žena, len si pomyslíme na niektoré zdravotné sestry, môže vyžarovať materský cit bez toho, že by bola matkou, ak len nemáme na mysli biblické slová: „Bezdetná je matkou mnohých.“

Svetu chýbajú materské a otcovské srdcia. Z nich vyžaruje niečo z toho, čo najlepšie charakterizuje Ježišovo pôsobenie: ľudomilnosť.

Najkrajší úsmev je ten, z ktorého sa zrači ľudomilnosť.

Max Rossler „Objav radost“

Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne

(Jn 6, 52 - 59)

Toto sú najtvrdšie slová, ktoré kedy povedal Ježiš. Slová naozaj ťažké na pochopenie. Ale to, čo sa za nimi skrýva, je absolútne tajomstvo. Jeho telo a krv sa stanú pokrmom pre večný život v tajomstve Eucharistie. Tu, v tomto bode dosahuje vtelenie svoj vrchol. Boh sa stane človekom. Boh sa stane chlebom. Ťažké na pochopenie, ale možno lepšie zobrazíť zjednotenie človeka s Bohom? V tomto priestore človek stále zostane stáť pred tajomstvom.

Zostať v Kristovi je Božím darom. Je to dielo Otca. Viera a svätosť sú tu vo veľmi blízkom vzťahu, ako život a svetlo. Sú to nerozlučné pojmy, ktoré sa spájajú s eucharistickým chlebom. Svätosť má vzťah k viere a viera je posilňovaná sviatosťou. Viera je slobodnou voľbou milosti. Aj starozákonný národ stál veľakrát pred touto voľbou. No ak človek túto milosť odmietne, nezostane bez trestu.

Tu neexistuje žiaden kompromis. Kristus vyžaduje bezpodmienečné ľudské prijatie. Tam, kde on vstúpi, stane sa niečo nové. Ak je ľudské srdce prázdne, on ho naplní. Ak je naše srdce plné nehodnej lásky, je ochotný dať mu seba samého ako vrcholnú obeť.

V Boha niet nemožností! Za moju vieru, hľad, smäd, hľadanie je ochotný udeliť absolútnu obeť - seba.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Prameň

Traja pocestní prišli k prameňu vody, ktorý vytekal spod skaly, Nad prameňom bolo napísané: „Bud' ako prameň.“ Pocestní sa začali rozprávať o význame tohto nápisu.

Prvý povedal:

- Voda z prameňa počas svojho toku priberá ďalšiu vodu a až za znej stane veľká rieka. Aj človek má počas života zväčšovať svoj kapitál, aby bol ešte bohatší!

Druhý povedal:

- Podľa mňa nápis znamená, že človek vo svojich slovách má byť priezračný ako voda tohto prameňa. Tretí muž múdro povedal:

- Prameň musí byť pre človeka vzorom. Prameň sa dáva napíť všetkým a nič za to nežiada, robí dobro všetkým a neočakáva nijakú odmenu.

Albino Luciani-Ján Pavol I. „Veľké pravdy v malých príbehoch“

Rok nad evanjeliom

Povedz iba slovo!

Poznáme udalosť so stotníkom... „Pane, nie som hoden... Ale povedz iba slovo...“ Ako dospel tento stotník k svojmu postoju? Je to tajomstvo, ako každá osobná viera. Ale predsa... Zamyslime sa nad týmto rozhovorom dobrého stotníka s iným Rimanom:

Riman: „Stotník, si muž mocnej postavy a mocnej hrude, ktorá bola často vystavená oštepom a šípom nepriateľa v germánskych lesoch, kde si bol na čele kohorty. Ako to, že počúvaš kázne židovských učencov, si vo vleku poddaného národa, posieláš dary do ich chrámov a teraz chodíš do domu učeníka Šimona a počúvaš reči ich nového rabbiho?!“

Stotník: „Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a otvoria vám... Odpúšťajte...“

Riman: „Čo je to?“

Stotník: „To sú slová z kázne muža, ktorý robí zázraky. Od poslednej udalosti, keď som ho počul kázať na vrchu, neviem sa uspokojiť...“

Riman: „Ja v tom nevidím nič zvláštne! Tie vety nemožno pokladať ani za skúsenosť, ani nikam nevedú!“

Stotník: „Ja si zas čím ďalej, tým viac myslím, že je to začiatok všetkých právd, ktoré vedú človeka veľmi ďaleko. Náš život sa nekončí na cintoríne. Začínam veriť, že sú dvere, kde môžem klopať, a že za tými dverami je Nieкто, kto nám ich môže otvoriť...“

Riman: „Stotník! To je fantázia! Čo je to, prosím ťa, pre zdravý rozum, ktorý robí z človeka Rimana?! To je pre ľudí, ktorí nevedia, čo je radosť z bojov a opojenie z víťazstva mečom! Čo máme my Rimania spoločné s takými vecami? Vymenil by si Sullu, Caesara alebo Augusta za židovských patriarchov?“

Stotník: „Naši hrdinovia? Kto by popieral ich udatnosť! Ale či mohli prestrieť pod seba sieť, aby sa zachránili pred bezodnou priepasťou smrti? Či si mohli vymôcť o jednu minútu či jediné dýchnutie viac, ako bolo určené ich životu? Či jestvuje pre nás jediná sekunda čistej radosti, nestrpená nemilou myšlienkou na smrť? Čo sú víťazstvá človeka, keď víťaz i premožený sa dostanú do spoločnej priepasti nekonečnej noci? Ja myslím, že len to víťazstvo je skutočné, ktoré nepodlieha ani času, ani jedu. Naši hrdinovia pomreli... Niektorí jedom... Zostali víťazmi? Alebo boli premožení a porazení? Jestvuje však aj víťazstvo duše a ducha nad

sebou samým a nad zlom v sebe i okolo seba, ktoré nás pripravuje prijať požehnanie viery, čo drží potom stráž nad nami po všetky časy. To je víťazstvo v Bohu. Kto ma môže zničiť, ak som v ňom zakotvil? Aké sily môžu nado mnou zvíťaziť? Ja cítim, že sa vo mne čosi rodí. Otvárajú sa mi dvere... Meno tých dverí je viera.“

Oznámte Jánovi, čo ste videli

Ján Krstiteľ sa ocitol vo väzení. Medzitým Ježiš rozvinul svoju činnosť - učil a uzdravoval. „O tom všetkom priniesli Jánovi zvesť jeho učeníci. Ján si zavolať dvoch zo svojich učeníkov a poslal ich k Pánovi s otázkou: ‚Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?‘ Ježiš povedal poslom:

‚Choďte a oznámte Jánovi, čo ste videli a počuli: Slepí vidia... malomocní sú čistí... chudobným sa hlása evanjelium.‘ (Lk 7, 18 -19, 22).

Ján Krstiteľ vo väzení... V tme a v neistote... Aj on bol iba človek, hoci aj veľký. Boh naňho kládol tvrdé požiadavky a dopustil ťažké skúšky. Možno sa teda čudovať, že Ján poslal k Ježišovi poslov s otázkou: „Ty si ten, ktorý má prísť?“

Ján stál na rozhraní. Žil zo Starého zákona, ale jeho zmysel videl už naplnený v Ježišovi: „Hľa, Baránok Boží!“ Prorocké postavy a ich úloha vrcholili v Jánovi. O Mesiášovi povedal: „Uprostred vás je...“ Ale potom zas neistota... Aj veľkí sa ocitli niekedy v nepriesvitnej hmle neistoty.

Akú odpoveď dá Ježiš poslom pre Jána Krstiteľa?

„Oznámte Jánovi, čo ste videli a počuli: Slepí vidia...“ Tak to predpovedali proroci (Iz 35, 5). Starosť o vydedených, chorých a bezmocných umožňuje poznať pravdu, kto je Ježiš. Viditeľné činy uzdravení a ohlasované slovo evanjelia prinášajú svetlo duchu. Láska vedie k pravde. Od telesného uzdravovania prejde Ježiš k uzdravovaniu duší - až položí na Golgote vlastný život na odpustenie hriechov. Moc uzdravovať a odpúšťať hriechy zverí potom apoštolom a ich nástupcom. Cez nich bude uprostred Cirkvi rozdávať spásu. Tak to má v Cirkvi zostať navždy.

Odpustenie kajúcnici

Svätý Augustín povedal v homílii: „Keď myslím na pokánie Márie Magdalény, chce sa mi viac plakať než niečo hovoriť. Koho, akého kamenného srdca by sa nedotkli slzy tejto hriešnice? Uvedomovala si, čo urobila v živote. Preto nechcela zmierňovať svoj žiaľ. Vtkročila medzi hostí, prišla nepozvaná a pri hostine začala plakať. Zahľbte sa! Akou bolesťou musela horieť žena, ktorá sa nehanbila plakať pred toľkými ľuďmi na hostine! Pretože videla hrôzu svojich hriechov, utekala k prameňu milosrdenstva a nedbala na nič. Pretože sa hanbila vo svojom najhlbšom vnútri, nič ju nemohlo zahanbiť zvonka. Čo teda obdivujeme? Máriu, ktorá prichádza, alebo Pána, ktorý ju prijíma? Hovorím - prijíma. Alebo skôr priťahuje. Radšej poviem priťahuje než prijíma! Lebo on ju priťahoval vnútorne svojím milosrdenstvom. Potom ju prijímal navonok svojou vľúdnosťou.“

Chápem niečo z tohto milosrdenstva a z tejto vľúdnosti? Viem byť vďačný? Viem byť pokorný za odpustenie, ktorého sa mi už neraz dostalo? A viem cítiť s druhými, ktorí pre svoj hriech plačú?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku